

Predmet: Duško Kesar – Prijedor
Viši sud u Beogradu, Odeljenje za ratne zločine
Poslovni broj predmeta: K-Po2 37/2010¹

Glavni pretres: 18.05.2010.

Izveštaj: Gojko Pantović, posmatrač FHP-a

Ispitivanje svedoka Draga Radakovića

Svedok poznaje optuženog Duška Kesara.

Kritične večeri radio je drugu smenu u kancelariji na autobuskoj stanici *Centar I*, koja je između ostalog obuhvatala industrijsku zonu i kuću ubijenog Faruka Rizvića. Sa njim u smeni bili su Zoran Trkulja i Zoran Babić. Oko 15 časova prekinute su telefonske veze. U 22 časa predao je smenu i otišao u policijsku stanicu, gde je predao izveštaj da je sve bilo mirno, vratio radio-stanicu na punjenje, ostavio uniformu i automatsku pušku. U toku noći čuo je pucnje i nekoliko dana kasnije saznao za ubistvo porodice Rizvić. Samo je čuo priče da ih je ubila njemu nepoznata grupa ljudi. Poznao je Faruka Rizvića, koji je bio automehaničar. Seća se da je nakon napada muslimanskih paravojnih snaga na Prijedor 1992. godine, vršen pretres kuća u Prijedoru i da su tada odveli Faruka. Ubistvu porodice Rizvić prethodilo je stradanje 12 policajaca poreklom iz Prijedora, koji su surovo ubijeni na Bihaću krajem 1993. i početkom 1994. godine. Zbog toga je u reonu *Centar I* bilo pod tenzijom, često se pucalo i čule su se eksplozije.

Pre nego što je osuđen, bio je u šestomesečnom pritvoru, u vezi sa ovim događajem.

Poznao je Draška Krndiju i Radoslava Kneževića, sa kojim je radio u istom reonu. Optuženog Kesara tada nije poznao, upoznali su se u klubu borilačkih veština *Železničar* u Prijedoru u oktobru 1994. godine, bili su sparing partneri. Kasnije je saznao da je optuženi Kesar bio rezervni policajac i da je radio u reonu *Centar II*. Poznao je Dragana Gvozdena.

Ispitivanje svedoka Radoslava Kneževića

Svedok poznaje optuženog Kesara.

U kritičnom periodu bio je policajac i radio je na autobuskoj stanici.

Tog 30. marta 1994. godine bila je sahrana policajaca iz Prijedora, poginulih na bihaćkom ratištu. Bio je na sahrani Miroslavu Parašu i još jednom momku, i na toj sahrani jedan starešina držao je govor o tome kako su policajci bili masakrirani i tada su zapretili odmazdom muslimanima u Prijedoru. Iste večeri bio je vođa patrole, zajedno sa policajcem Draganom Gvozdenom i Goranom Stuparom, rezervnim policajcem. U smeni pre njih bio je Drago Radaković. Primili su smenu u 22 časa, ali te večeri nisu dobili motorolu, već su ih poslali u kancelariju gde je bio *special* telefon. Oko 23 časa počela je pucnjava i detonacije po gradu i odmah je pozvao šefa

---

¹ Stari broj predmeta K.V. 6/09.

stanice koji mu je naližio da ne izlaze iz kancelarije i da održavaju kontakt sa njim na svakih sat vremena. Ostali su sve vreme zajedno u kancelariji do 3 časa izjutra. Seća se da je Goran radio neke teške poslove kod kuće, te da je bio umoran i da je dremao te večeri. Tada su u njihovoj neposrednoj blizini odjeknule dve snažne detonacije, jedna za drugom. Izašli su napolje i pet minuta kasnije čula se još jedna detonacija. Pomislili su da je neko bacio bombe na boce butana, koje se nalaze u fabrici keksa nedaleko od njih, ite je otišao sa Draganom da to proveri. Našli su jednog portira [Milan Zorić] koji im je rekao da nisu eksplodirale boce i pokazao im je da je detonacija došla iz pravca kuće porodice Rizvić. Krenuli su jednim poprečnim putem i izašli direktno na kuću Rizvića. Kada su došli, na delu zida nije bilo prozora, sijalica je gorela i ljudi su zvali u pomoć. Otvorili su kapiju i ušli u dvorište. Ispred kuće ih je dočekaao Faruk, a unutra su bili Farukova supruga [Refika Rizvić] i svastika [Fadila Mahmudji]. Ispitao ga je o događaju i Faruk mu je rekao da su im bacili bombe u dvorište, da to nije prvi put i da hoće da mu uzmu vulkanizersku radnju. Rekli su im da nema teže povređenih i da su pre eksplozije čuli nekog ispod prozora, nakon čega su pobjegli u drugu prostoriju. Tražio je telefon da obavesti šefa smene, kada mu je Faruk rekao da telefoni ne rade, u šta se uverio. Faruk ih je zamolio da mu pomognu da stavi uloške od kreveta na rupu gde je bio prozor. Pitali su ga da li ima nekoga na spratu iznad i rekli su mu da gore živi porodica Rada Filipovića. Dragan se popeo gore i čuli su da je pričao sa jednom ženom [Đuka Pilipović], koja im je hladnokrvno rekla da je sve u redu i da nema nikakvih problema, što ih je začudilo. Rekao je Faruku da ide da obavesti Marina Milorada, šefa smene, i da će, ako on naredi, doći da ga čuvaju, nakon čega su napustili dvorište. Vratili su se drugim, osvetljenim putem, i sreli istog portira na oko 150, 200 metara od kuće. Pričali su pet minuta kada su iz pravca kuće Rizvića čuli jedan dug rafal. Vratili su se istim putem, ušli kroz otvorena vrata kapije koja su po izlasku iz dvorišta zatvorili, i pozvali Faruka, ali im se niko nije javio. Otvorio je pritvorena vrata kuće i video Faruka kako nepomično leži. Iza, sa Farukove desne strane, ležala je žena, njegova supruga ili svastika. Treća osoba je ležala u štoku od vrata, nedaleko od njih dvoje. Odmah su krenuli u kancelariju da obaveste Marina Milorada. Kada su izašli na put prema portirnici fabrike, komentarisali su međusobno kako im se učinilo da su iza jedne garaže, a u blizini kuće Rizvića, videli nekoliko senki. Bili su uplašeni i odmah su napustili mesto ubistva. Zaboravili su da provere šta je sa ženom koja je bila na spratu [Đuka Pilipović]. Marin Milorad mu je rekao da sebe i ostale ne izlaže opasnostima, te da napiše i preda izveštaj, što je on i uradio. Deset dana kasnije priveli su ga u vezi sa tim događajem. Ispitali su ga o stvarima o kojima ništa nije znao. Tražili su da lažno svedoči, čemu se usprotivio. Prilikom saslušanja Dragana Gvozdena u Banja Luci, tužilac Branko Mitrović tražio je od njega da promeni istaz.

Čuo je mnogo različitih priča o ubistvu porodice Rizvić. Desetak dana nakon ubistva, čuo je da se priča da je Drago Radaković pobio Rizviće.

Pre tragične večeri nije poznavao Faruka. Poznavao je u to vreme Radakovića, Krndiju i optuženog Kesara. Sa optuženim Kesarom nikada nije radio u smeni, nije mu poznato da je optuženi bio dežuran sporne noći. Ne zna ko je Drago Kesar. Te večeri je, kao i inače, nosio pištolj i automatsku pušku. Bombe se nikada nisu nosile na dežurstva, samo prilikom odlaska na borbene linije.

Kada je bio u pritvoru 1994. godine, optuženi Kesar se vodio da je u bekstvu. Kada je izašao iz pritvora, video je optuženog Kesara i često ga je viđao u *Veleprometu* gde je optuženi radio. Nije mu tada bilo jasno zašto optuženi Kesar nije uhapšen kada su svi znali gde je.

Komentar:

Protiv Draga Radakovića i Radoslava Kneževića u vezi istog događaja pravosnažno je okončan postupak na osnovu presude Okužnog suda u Banja Luci od 17.11.2005. godine, odnosno Vrhovnog suda Republike Srpske od 18.04.2006. godine. Ispitani su putem video – konferencijske veze iz prostorija Suda Bosne i Hercegovine.

Branilac optuženog Kesara, advokat Dušan Mašić, predao je sudskom veću izjave Draga Radakovića i Radoslava Kneževića u formi pisanog dokumenta sa naslovom *Crni mrak – operacija likvidacije muslimana u Prijedoru u noći 30/31.3.1994.godine.*

Fond za humanitarno pravo